

Sygnatura akt VIII C 2613/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2512/16

UZASADNIENIE

W dniu 7 stycznia 2016 roku powód (...) W. (...)

-Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. K. powództwo o zapłatę kwoty 249,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe, obsługującym trasę linii komunikacyjnej nr 95 przeprowadzonej w dniu 29 kwietnia 2005 roku, u pozwanego stwierdzono brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia pozwany zobowiązany był do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 110 zł, czemu jednak uchybił. W dniu 16 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności. Na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 110 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 139,49 zł z tytułu odsetek naliczonych za okres od dnia 14 maja 2005 roku, tj. od dnia wymagalności roszczenia do dnia 7 października 2015 roku.

(pозew k. 2-5)

W dniu 15 stycznia 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 217/16).

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 19)

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany, podnosząc m.in. zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany wniósł także skargę na orzeczenie Referendarza Sądowego o nadaniu klauzuli wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty podnosząc, że nakaz nie mógł się uprawomocnić, z uwagi na brak skutecznego doręczenia go pozwanemu.

(skarga k. 28, sprzeciw k. 36-39)

Postanowieniem z dnia 18 października 2016 roku Sąd zmienił orzeczenie Referendarza Sądowego o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym, w ten sposób że oddalił wniosek powoda o nadanie klauzuli wykonalności przedmiotowemu orzeczeniu.

(postanowienie k. 41)

Na rozprawie w dniu 8 marca 2017 roku nikt się nie stawił, pełnomocnik powoda i pozwany zawiadomieni prawidłowo.

(protokół rozprawy k. 56)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2005 roku pozwany M. K. poprzez zajęcie miejsca w autobusie linii numer (...), zawarł umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Pozwany nie uiścił opłaty za przejazd i nie skasował biletu. W trakcie podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów o numerze 408, który wypisał raport kontroli nr (...), który z kolei został przyjęty i podpisany przez pozwanego.

W związku z jazdą bez biletu pozwany był zobowiązany do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 110 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Powyższa opłata dodatkowa za jazdę bez ważnego biletu winna być uiszczona na rzecz R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w Ł., zgodnie z umową zawartą przez niego z Zarządem Dróg i (...) w Ł..

(umowa z dnia 4.11.2003 roku wraz z aneksem k. 13-14, uchwała Rady Miejskiej w Ł. wraz z przepisami porządkowymi oraz przepisami taryfowymi k. 14-15, raport k. 16)

W dniu 16 sierpnia 2012 roku powód (...) w W. zawarł z R. K. Zakładem (...) w Ł. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika M. K..

W dniu 27 maja 2013 roku powód sporządził zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności, w którym zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na łączną kwotę 249 zł.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 10-11, zawiadomienie k. 12)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 14 maja 2005 roku, jak wskazał powód.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce, przy czym doręczono mu już przed terminem rozprawy odpis sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zobowiązując jednocześnie do ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie, zatem do zarzutu przedawnienia roszczenia.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 7 stycznia 2016 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po ponad 10 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a strona pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.